

[Bramsnæs.]

hævde, at der er en Mulighed, en absolut Mulighed for i Loven at bestemme, hvorledes Regnskabet skal aflægges. Her trænges kun til Villie, der er ingen Vanskelighed ved at affatte Kravet til Regnskabsformen saaledes, at Regnskabet virkelig viser, hvad det skal vise. Paa dette Punkt maa jeg beklage, at det foreliggende Lovforslag betegner en betydelig Forringelse af det tidligere. Bestemmelserne om Regnskabet's Indhold findes i § 42, der bl. a. omtaler en Mulighed for Opskrivning af Værdier. I det Lovforslag, som blev fremsat af Stauning, behandlede Værdiansættelsen af Genstande, som var bestemte til varig Brug i Selskabet, ud fra Afskrivningssynspunktet, men i dette Lovforslag indføres der en Mulighed for at opskrive saadanne Værdier. Det er altid en meget farlig Sag at tillade en Opskrivning af saadanne Værdier. Den vil i mange Tilfælde bero paa et Skøn, og de, der skal vurdere saadanne Værdier, vil ofte være tilbøjelige til at vurdere dem for højt. Der staar saa i § 42 en Begrænsning med Hensyn til Anvendelsen af en saadan Opskrivning: den maa kun anvendes til Afskrivning paa andre til vedvarende Brug bestemte Aktiver. Det lyder egentlig tiltalende, men saa tilføjes der: til Dækning af Underskud, og dette er overordentlig farligt. At give Folk, som skal fremlægge et Aktieselskabs Regnskab, og som mærker, at det kniber med at faa tilstrækkeligt Overskud eller rettere sagt faa dækket et Underskud, der ellers vilde vise sig, Mulighed for at klare det ved en Opskrivning af nogle Værdier, som ligger i Selskabet, er meget farligt. Jeg tror ikke, det er en Bestemmelse, man kan have i en Aktieselskabslov.

Hvad faste Ejendomme angaar, blev det foreslaaet af Stauning, at saadanne højt maatte opføres til Ejendomsskyldværdien. Det er jo i og for sig et meget logisk og naturligt Standpunkt. Ejendomsskyldværdien er Værdien i Handel og Vandel — det staar der i selve Ejendomsskyldloven —, og det er derfor naturligt, at saadanne Værdier, naar de skal optages i et Aktieselskabs Regnskab, optages til denne Værdi og ikke til nogen anden, i hvert Fald ikke til nogen højere — at de sættes til en lavere Værdi, kan ikke forringe Regnskabet. Det hedder herom i det nu foreliggende Lovforslag, at for faste Ejendomme skal Ejendomsskyldværdien angives i Regnskabet. Det er muligt, at man har tænkt sig, at vi, der ser paa dette, skulde gaa ud fra, at det var det samme, der stod i det Stauningske Lov-

forslag, men det tror jeg nu ikke, det er. Jeg tror, det hænger sammen med Ideer, som jeg ogsaa har hørt fremsat, nemlig at naar man bare skriver, hvad Ejendoms-skyldværdien er, har man Lov til at opføre en helt anden Sum paa Regnskabet. Jeg tror det er dette, der er ment, for hvorfor skulde man ellers lave om paa Bestemmelsen i det tidligere Lovforslag, som var fuldstændig klart og tydeligt, og som enhver kunde forstaa? Jeg gaar ud fra, at man ikke har villet lave det om for Morskabs Skyld, men at der er en Realitet deri, saaledes at man altsaa i Regnskabet kan angive en Værdi for faste Ejendomme, som er højere end Ejendomsskyldværdien. Det finder jeg er uheldigt.

Med Hensyn til Omkostningerne ved et Aktieselskabs Stiftelse, Etableringsomkostningerne, og Betaling for Afstaaelse af en Forretning, *goodwill*, hed det i det tidligere Lovforslag, at saadanne Aktiver skulde afskrives i 5 Aar, idet det jo er i allerhøjeste Grad tvivlsomt, om det er noget Aktiv. Der er mange, der afskriver den Slags med det samme; det gør de kloge Folk, der har med disse Ting at gøre. Naar man ikke gør det paa een Gang, er det, fordi man ikke magter det i eet Aar. Men det gælder om at faa den Slags Poster ud hurtigst muligt, og derfor var det i det tidligere Lovforslag bestemt, at de skulde afskrives i 5 Aar. Denne Bestemmelse forringes nu derhen, at Afskrivningen skal ske i Løbet af 10 Aar. Det mener jeg er ganske urimeligt, og jeg kan til Støtte for min Opfattelse anføre en Udtalelse af Handelsminister Jørgen Christensen i det tidligere Venstreministerium. I hans Lovforslag var der ogsaa optaget den Bestemmelse, at saadanne Omkostninger skulde afskrives i 5 Aar, og jeg kan citere nogle Ord fra hans Forelæggelsestale, som viser, hvad han mente dermed. Han udtalte i sin Frem-sættelsestale her i Landstinget i 1923, at han havde sat denne Afskrivningsperiode til 5 Aar, idet

„det i mange Tilfælde ikke vil svare til de virkelige Forhold i et saa langt Tidsrum som 10 Aar at opføre saadanne Omkostninger som et Aktiv paa Regnskabet“.

Altsaa, Vestres tidligere Handelsminister fastslaar, at det svarer ikke til de virkelige Forhold at opføre et saadant Aktiv paa Regnskabet i Løbet af 10 Aar, og derfor foreslaar han det afskrevet i Løbet af 5 Aar. Det nuværende Ministerium foreslaar, at det skal kunne afskrives i 10 Aar.